

In memoriam.

Det var nok et tungt slag som rammet Anna og Chr. Johnsgård, Laukhella, og deres øvrige barn, da deres eneste sønn og bror Fridtjof døde onsdagskveld den 10. novbr. selvom de i lengere tid hadde vært forberedt på at så vilde skje.

Han var jo nettop blitt skikkelig voksen som en sier. Han blev kun godt og vel 26 år gammel. Livet skulde jo nu først bli rikt for ham, og hans evner og krefter komme til nytte både for andre og sig selv. Men livet tok så altfor snart ende. Det var den store folkesykdommen, tæringen, som knekket ham.

For oss kan det være så tungt å forstå at døden kan være så ubarmhjertig. Men hvad gagn er det for oss å tenke slik? Det beste for oss er å vedstå at når det virkelig røiner, så er vår makt liten, selvom vi mange ganger synes at vi makter meget. Derfor bør vi bøie oss i ydmykhet og ærbødighet for en som nok formår mer enn vi, og så ha den tillid til ham at det nok var best for Fridtjof som det skjedde.

Hans foreldre hadde nok satt store forhåpninger til ham, evnerik som han var. Som for de fleste unggutter var det sjøen som blev hans arbeidsfelt. Etter å ha deltatt i forskjellige fiskerier reiste han til sjøss, og han var ute to-tre år.

Han kom så hjem for å gå styrmannskolen i Tromsø. Så snart han var ferdig med skolen, reiste han til Oslo for å søke sig plass som styrmann. Der var det han møtte den snikende sykdom som endte hans liv.

Så vil jeg ønske fred over Fridtjof Johnsgårds minne.

S. F.